

vil kun tillade mig et Par Bemærkninger i Fortsættelse af, hvad der da fremkom. Baade ved Forslagsstilleres og den højtæredede Ministers Beregninger er det fastslaaet, at Maksimum for den finansielle Rækkevidde af Loven bliver saadant noget som 20,000 Kr. om Aaret. Jeg tillod mig i Sammenhæng dermed ved første Behandling at oplyse, at Stempelskatterne stige ganske enormt. Jeg gør her opmærksom paa, at der i Tidenden har indsneget sig en Fejl. Der staaer nemlig, at Stigningen varierede de sidste 5 Aar fra 150,000 til 500,000 Kr. om Aaret, at Indtægten var fra 150,000 til 500,000 Kr. højere, end der var budgetteret eller kalkuleret paa Finansloven, men der skulde staa, at den var saa meget højere end den virkelige Indtægt i det foregaaende Aar. Indtægten giver altsaa et for Statskassen langt gunstigere Resultat end det, der staaer refereret i Tidenden. Jeg skal eksempelvis anføre, at det af det sidst aflagte Regnskab fremgaar, at i Finansaaaret 1898—99 er Stempelskatten vokset saaledes, at det virkeligt indkomne Beløb var ca. 1,400,000 Kr. større end kalkuleret eller budgetteret, og det var ca. 740,000 Kr. større end Stempelafgiften for det foregaaende Aar. Det er derefter klart, at Stempelskatten vokser paa en saadan Maade, at det er ganske nødvendigt at aabne nogle Kanaler, hvorigennem disse aldeles formidable Skatter atter kunne komme tilbage til Befolkningens Lommer. Særlig er det nødvendigt at lukke op paa de Steder, hvor det fra alle Sider anerkendes, at Skattens Oprævelse ikke kan forsvares af Hensyn til Formaalet, og der staa da disse smaa, fattige Lejekontrakter i første Række.

Der er jo ikke meget Haab om, saa længe vi have det nuværende Ministerium, at vi skulle have bedre Held med dette Lovforslag end hidtil. Hvis den ærede Finansminister ikke i Aar vil forandre sin Holdning fra i Fjor, vil Lovforslaget lide samme Skæbne som tidligere. Der bliver da ikke andet for os Forslagsstillere at gøre end at komme igen Gang efter Gang, og det er mit faste Haab og min Tro, at det vil lykkes os en Gang at faa det ophøjet til Lov. I den maaske lange Tid, der vil gaa, ved jeg ikke noget bedre at trøste mig med end, hvad en bekendt Højrepolitiker en Gang sagde til mig. Hans Ord lød omtrent saaledes: De maa have lagt Mærke til, at Højre og Ministeriet altid give efter for Venstres Fordringer, men at Højre og Ministeriet ere saa daarlige Politikere, at det altid er for

sent, naar de give efter. Det er først efter en lang og haardnakket Modstand, at de give efter, saa naar det endelig en Gang sker, faar Venstre Rosen for, hvad der gennemføres, og Højreministeriet Skammen for Modstanden.

Wiinblad: Da dette Lovforslag første Gang blev forelagt dette Ting, blev det straks fra Socialdemokratiets Side henstillet til Forslagsstillerne at hæve Lejesummen fra 240 Kr. til et noget højere Beløb. Der blev ikke den Gang stillet noget Forslag, men det, jeg vil gøre opmærksom paa, er, at siden 1896—97 er Huslejen navnlig i Kjøbenhavn stegen ganske betydeligt. Der har fundet en Forskydning Sted, saa at de Lejligheder, som for nogle Aar siden kunde siges at koste 20 Kr. om Maaneden, hvad der jo svarer til det i Forslaget nævnte Beløb 240 Kr. aarlig, nu vistnok alle Steder koste 25 Kr. om Maaneden. Jeg vil derfor henstille til Forslagsstillerne, at de hæve Lejesummen fra 240 Kr. til 300 Kr. De vilde derved gavne de samme, som de tænkte paa for nogle Aar siden. Forholdet er nemlig dette, at en stor Del Toværelseslejligheder i Kjøbenhavn koste nu 25 Kr. om Maaneden og maaske noget mere. Jeg er overbevist om, at det har været Forslagsstillernes Hensigt saa vidt som muligt at faa alle de ubemidlede, der bebo Toværelseslejligheder, med, men det ville de ikke faa, hvis de fastholde Beløbet 240 Kr. Jeg skal tilføje, at jeg antager ikke, at det vil blive vanskeligere at gennemføre Lovforslaget, naar det lyder paa 300 Kr., end som det foreligger. Jeg tror ikke, det vil forandre Landstingets Stilling. Landstingets Modstand mod denne Sag har jo været ret ejendommelig. Første Gang, Sagen forelaa for Landstinget, nægtede det ligefrem Forslaget Overgang til 2den Behandling, og anden Gang blev Forslaget henvist til et Udvalg, der begravede det i Stilhed. Jeg ved ikke, hvorledes Landstinget vil stille sig nu, men jeg tror som sagt ikke, at det vil stille sig anderledes, fordi den nævnte Ændring optages i Forslaget, og Hensynet dertil behøver altsaa ikke at bestemme os til at være noget mere beskedne.

I Fortsættelse af den ærede Ordførers Bemærkning skal jeg sige, at et Lovforslag som dette virker ikke alene ved at blive vedtaget — ved Vedtagelsen vil det ganske vist virke til stort Held for alle dem, det kommer til Gode, og vi ønske selvfølgelig alle, at det maa blive vedtaget — men